

le malo ali celó nič mar, da dobé učenci do nauka veselje. Mladino je treba nadušiti, pa je dober vspeh gotov.

Kakor za slovenščino in za druge reči ji je treba vdihniti tudi ljubezen do nemškega jezika, do nemškega branja, do nemškega izobraženja sploh. Taka ljubezen ima še drugo pomembo. Kdor ljubi in spoštuje jezik, ljubi in spoštuje tudi narod, ki ta jezik govori. Nikjer pa ni večja potreba, da se narodi med sabo ljubijo, kakor ravno pri nas v Avstrii. V šolah se dá zares mnogo pravega domorodnega duha obuditi, če se opravlja vse z gorečim sercom, ki ga ljubezen dá, in če se ravna po pravici za vse in na vse strani. J. Terdina.

Nove bukve.

V Berni so ravnokar na svitlo prišle nove šolske bukve, sicer v nemškem jeziku spisane, za nas Slovence pa za tega voljo imenitne, ker je važnišim imenom pridjana slovenska beseda (slovenska terminologija). Ime tem bukvam je:

Lehrbuch der Physik für Unterrealschulen. Von F. J. Pisko, Lehrer der Physik an der Communal-Oberrealschule auf der Wieden und der damit in Verbindung stehenden Gewerbschule in Wien itd. Vierte, verbesserte und vermehrte Auflage. Mit 403 in den Text aufgenommenen Holzschnitten. (Mit slovenischer Terminologie). Brünn 1859. Druck u. Verlag von Carl Winiker.

Čudil se bo marsikdo naših bravcov viditi na čelu nemških bukev napis „Mit slovenischer Terminologie“, in morebiti kdo celó poreče: „Détel kako imenitni smo že Slovenci, da se nemškim knjigam dostavljajo naše besede!“ Čeravno se vé da ta ni pravi vzrok slovenskih besed v omenjenih nemških bukvah, nam je ta prikazek vendar zlo važen, kjer djansko poterjuje, za kar se „Novice“ vseskozi poganjajo in ravno zdaj gosp. profesor Terdina v njih korenito dokazuje, da namreč brez maternega jezika se saj v nižjih šolah ne dá umevno razlagati noben nauk. Kdor nasprotno terdi, si sam piše „testimonium paupertatis“. Mislimo si — gledé na bukve, o katerih tu govorimo — slovenskega fantiča 10, 11 ali 12 let starega, kteremu iz ljudskih šol pridšemu hoče učnik razlagati „absolutes Gewicht“, „Torsionsfestigkeit“, „Adhäsion“, „Absorption“, „Destillation“, „Schwerpunkt“, „Rolle“, „Aussüßflasche“, „Hahnluftpumpe“ itd. Kako bo revše debelo gledalo slišati take in enake besede, od katerih se mu še ne sanja ne, kaj bi utegnile pomeniti. Povej mu pa namesto ptujk domače besede: „samonasebna vaga“, „terdnost pri vertenji“, „sprijemljivost“, „popivnost“, „prekapanje“ ali „prežiganje“, „težišče“, „škerpec“, „izmivna sklenica“, „zračna sesaljka s pipo“ itd., in razumel bo, kar mu bo učnik dalje razlagal v tem in unem.

Čeravno bi se vé da še veliko bolje bilo, ako bi imeli cele Piskove naravoslovne bukve poslovenjene, ker potem bi bile v šolah na Slovenskem za razumevnost vsega nauka popolnoma pomoč, smo vendar že veseli, da na Dunaji čedalje bolj spoznavajo, da brez maternega jezika ni nikjer pravega podučanja, in častitemu gospodu Pisko-tu smo iz serca hvaležni za ta dar, s kterim nam je toliko bolj vstregel, ker si je, kakor za česko in poljsko terminologijo tehničnih izrazov izvedena jezikoslovca (gospoda Krejčiča in Zarinski-ga), tudi za slovensko terminologijo izbral moža (gosp. Cigale-ta), ki je ti reči popolnoma kos. Čeravno je delo težavno bilo za toliko različne ptuje besede dobrih in lahko umevnih domačih napraviti, je gosp. Cigale svojo nalogo vendar izverstno doveršil, da je besede porabil, ki so v našem slovstvu ali že udomačene, ali je nove skoval zapopadku stvari in pravilom našega jezika večidel popolnoma primerne. Puziral ni odveč, kar je tudi hvale vredno. Masine in priprave rad keršuje na — nica, — avka; nemški „Punkt“

v zloženih besedah je po Vertovcovem izgledu tudi z eno besedo razlagal, na pr. „Gefrierpunt“ zmerzlin(ec), to je: punkt zmerzlinec, „Thaupunkt“ rosnik itd.; — besedo „Weite“ v zloženih izrazuje s končnico — aj po analogii navadne lučaj za „Wurfweite“, preskočaj itd. Da je kakošna beseda vmes, ki ni tako gladka kakor bi je želel ta ali uni, ne tajimo, — al lahko je kritikovati, težko pa bolje napraviti.

Ker je mnogo obrajtana gospod Piskotova fizika (četerti natis je že nekoliko priča tega) res za šole in domači poduk dobro pripravno, lahko umevno in s 403 podobami razjasnjeno delo, ga tedaj z dobro vestjo priporočamo šolam in pa tudi drugim bravcom, ki so nemškega jezika vajeni in se v naravoslovji želijo podučiti. Dobijo se te bukve menda po vseh bukvarnicah; le kdor si jih naročiti želi, naj razločno reče, da hoče iztis „mit slovenischer Terminologie“.

Kratkočasno berilo.

Moder zdravnik.

Po E. L. Bulwer-u.

Nikdar še niste dve osebi se bolj ljubile kakor Bogomir in Celestina. Njuna ljubezen je po celi okolici prišla v pogovor. Al sreča jima ni bila prijazna.

Bogomir je bil žlahnega in bogatega, Celestina tudi žlahnega pa siromaškega rodú. Njune rodovini niste bile edinega duha; rodovina Bogomirova je bila lakomna po dnarji, Celestinina pa nezmerno prevzetna. Če bi bili sicer tudi najboljši prijatli med seboj, bi vendar očetov ne bila odobrila ljubezen njunih otrok. — Bogomirovega zato ne, ker je želel, da se sin bogato oženi — Celestininega ne, ker je bil neznan ošaben in ni hotel biti nikomur hvaležen; dobro je vedil, da kdorkoli bogatemu plemiču svojo hčer dá za ženo brez dote, je njegov dolžnik. Celestinini oče bi bil rad svojo hčerko omožil s kakim bogatim človekom nizkega stanú, da bi mogel pri njem na pósodo jemati, zraven pa osrečiti ga s tolikim ponižanjem svojim, da mu je hčer svojo za ženo dal. Zakaj to je večidel načelo visoke gospóde, da človek iz nežlahnega rodú ne more skleniti nikakoršnega prijateljstva z njo. Ako se prejmejo njegove poslužbe, mora za milost to že hvaležen biti. In zato, berž ko so Bogomirovi in Celestinini starši zvedili nagnjenost, ki je med ljubljenima klila, so spoznali za potrebno, se temu na vso moč zoperstaviti. Gotovo je, da starši, naj pride kar hoče, imajo pravico čez oči in serca svojih otrok; kar je res tudi večkrat treba, da otroci ne zaidejo na napčni pot.

Al te resnice nista spoznala ne Bogomir ne Celestina, in zato se ji jameta ustavljati. Čeravno je ona zaperta bila, on pa noč in dan pod pazljivim očesom, vendar sta si pridno dopisovala, sta se celó kterikrat tudi vidila. Njuna ljubezen je bila stanovitna, in vkljub vseh težav in over je bila čez leto in dan še bolj goreča, ko kadarkoli poprej. Celestina je pogumno odbila dva mlada in premožna tergovca in nekega sivega dnarničarja, ki bi jo bil za leto in dan vdovo zapustil. Bogomir, živí, zali gospodič, ravno tako ni maral za nobeno drugo žensko na svetu.

Kolikor bolj pa ste njune serci gorele, toliko manj je bilo upanja, da se bota kadaj smela vzeti. To je kot červ grizlo na njunih sercih. Iz lica Celestininega zginejo rože, ker moril jo je gnjev; na ustih njenih ni več ljubkega posmeha; njena rast je zgubila polno svojo okroglost; njene oči so vedno polne solz; noč in dan bridko zdihuje, da to že vsakemu domačemu družinčetu sega v serce. Nazadnje oboli, in revica pride na smertno posteljo. Tudi Bogomir ni mogel odgnati kregulja, ki mu je kljuval serce od zora do mraka, od mraka do dné. Krí je začela mu vreti po žilah; v govoru njegovem ni večkrat nobene vezi; preded njegov je zgubil bil svojo pamet, — bilo se je bati, da bo tudi Bogomir šel za svojim prednikom.

Oče njegov zavoljo tega nekoliko nemiren, pa malo in dosti ne omečen, ga resnobno ogovori: „Anaj se te ljubezni, sin! ki nikamor prav ne kaže. Postopanje je vir mladostne abote. Dal bom polovico svojega premoženja, da ti pridobim dvorsko čast, o kateri je tvoje častiljubje tolikrat sanjalo kot o najvišjem blagu. Moj sin, mlad si, junaškega duha za visokem hrepeniš; tvoja sreča, tvoja slava bo še nekdanj velika; le odreci se Celestini“.

Bogomir roko očetu stiskaje tiho reče: „Vse je zastonj!“ In s tem gré iz sobe.

Ko vidita Bogomir in Celestina, da jima ni moč skupaj živeti, skleneta strašno početje — življenje si vzeti. Rad bi bil pa nisem mogel ohraniti pisem, ki sta si jih o tej žalostni zadevi dopisovala.

Ljubljenca se pogovorita tedaj, da si v eni noči zavdasta. Poslednje pisma so bile rosne njunih solz.

Enajsta je odbila ura. Bogomir pride v svojo stanico, vzame strup, ter ga začne ogledovati. „Jutri“ — pravi vès omamljen — „jutri“ — odpre zamašek — „jutri bom miren“. „To serce“ — pošiklja steklenico — „kako se peni! — to serce bo nehalo biti — in naši neusmiljeni starši nama saj ne bodo branili skupnega groba“. Po teh besedah globoko zdihne, mermra Celestinino ime, ter pogoltno grozne kaplje.

Ta čas so bili Bogomirovi starši še pri večerji. Stari ključar, ki si je oči brisal, ko je Bogomir iz sobe šel, je sèm ter tjà vertil se z obličjem človeka, kteremu kaj težkega leži na sercu. Ker je bil pa gospod jako lačen, gospá jako zaspana, ga obadva še pogledala nista. Nazadnje, ko so že vsi strežniki iz sobe šli, stari sam še ostane — oberne čaše trikrat sèm in nazaj — trikrat postavi krasne steklenice v red.

„Tako je dobro, naj le bo — zaprite samo vrata za sabo“.

„Prec bom, gospod! Ali niste vi — hm!“

„Kaj?“

„Mladega gospoda?“

„No, kaj je ž njim?“

„Ah, gospod. Bojim se, da pri njem ni vse, kakor bi imelo biti. Ali niste opazili, kakošen je bil, ko je iz sobe šel?“

„Zdelo se mi je nekaj — al sem ravno zaongavljen bil s piščetom“.

„In vi, milostiva gospa? Kako ljubeznjivo vam je poljubil roko!“

„Res je! (zdehajoča) On ima zlato serce, ljubeznjivo dete!“

„Jez ne blebetam rad prijaznih reči, milostiva gospa! al — al — mladi gospod je poslednje dva tri dni čudne reči govoril sam sebo in danes je, kakor je djal, za poskušnjo celo jutro psom dajal strupa.“

„Strupa!“ — zakriči mati, docela zdramljena — „čemu strup v njegovih rokah?“

„Kako pa — vse polne žepe ga ima“.

„Za Božjo voljo“ — se oglasi oče. „To se ne sme terpeti — on je čuden človek“. Njegov preded se je zmešal — in tako umerl. Berž hitim v njegovo stanico“.

„Jez tudi!“ — reče mati.

Starši hitijo k sinu. Ko vrata odpró, slišijo stok; noter stopivši, najdejo sina v postelji vsega bledega in spreminjenega; na mizi je stalo steklo s „strupom“ zaznamovano, in steklo je bilo prazno.

„Moj sin, predragi sin! Menda se vendar nisi tako spozabil! Oh, govori — ni mogoče — govori!“

„Peklenske muke — — joh! joh! Pustite me! Tudi Celestina gré za menoj — ker nisva — mogla — skupaj živeti — grozoviti starši — bova umerla — skupaj!“

„Zavedi se! — oživi se, edini sin! — pa naj Celestina tvoja bo“ — reče mati, ktero je kerč že zlo vlekel. Oče je hitel po zdravnika, ki ni daleč od Celestine stanoval, in naglo zdravila pripravil, pa s pomilovanja polnim sercom

zletel tudi v Celestinino hišo, kjer je berž povedal njememu očetu kar je ravno zvedel. Ubogi stari gospod je berž berkljal v hčerino stanico. K sreči dobí svojo ženo pri nji. „Dete“ — zakliče — „dete — kaj za Boga se godí tu — menda se nisi zavdala? Oni mladi malopridnež se je že“.

„Že!“ — zaupije Celestina in vije roke. „Že! Tedaj me čaka. Ah — pa nečem vsaj obljube prelomiti!“ Skočivši k svoji postelji potegne steklo izpod zglavja; pa oče še zgodaj prikorači in ga sterga iz njenih rok. Celestina se zgrudi na tla, božjast jo napade, ki je s toliko nevarnostjo pretela kakor strup.

Bogomir ni umerl — zdravila so pomagale, da se je spet ozdravil. Celestinina bolezen je bila bolj nevarna — morala je reva prestati grozno vročnico, starši so več tednov trepetali za njeno življenje in pamet. Poslednjič se je tudi ona ozdravila. Vse to pa je tako omečilo poprej strastne serca starišev, da so dovolili zdaj v zakon.

Berž po poroki je Bogomir s svojo ljubljeno Celestino zapustil mesto in se podal na kmete, kjer je imel prijazen gradič. Živela sta tam ko dva golobčka; on ni mogel ne za trenutek brez nje biti, ona pa brez njega ne.

„Oj, Bogomir, malopridni človek, kod si hodil, kje si bil?“ — je bilo berž vprašanje, če je mož sam kam šel.

„Tam-le v šumi sem prežal za zajcom. Obljubi mi, da ne boš tega storil več“.

„Iz serca rad, drago serčice moje!“

Drugokrat se je slišalo:

„Kako je to, Celestina, tri ure sem te iskal! Kje si bila tako dolgo?“

„Nikar ne bodi hud, Bogomir; samo kazala sem vertnarju, kako naj naredí utico na vertu, kjer boš ti bral. Mislila sem te razveseliti“.

„Mila moja Celestina, al tri ure! — to mi je večnost brez tebe“.

Takošno sterdéno življenje terpi pri nekterih zaročenih le nekoliko dni. Bogomir in Celestina sta se tako priserčno ljubila, da so sicer kozji dnevi jima bili kozji mesci. Al nič ne terpi večno. Kar je iz začetka strast, je kasneje navada, po navadi pride dolgčas in ž njim vsakoršne homatiije zakonskega življenja. Taka je bila tudi pri naših dveh.

Ker družega dela nista imela, kakor gledati se v lica, ki so zdele popred se jima lepe, ni bilo moč včasi zderžati se zdehanja; in za kratko sta spregovarjala blezo tako-le:

„Dragi mož, ti z meno nič več ne govoriš, verzi na stran te gerde bukve, v kterih neprenehoma bereš“.

„Ljuba moja! kaj bi ne bral, saj me ne poslušáš, kadar ti kaj pripovedujem. Če ti popisujem svoje potovanja, dremlješ“.

„Kaj pa čem, ljubi moj, če sem zaspana“.

Nekega jutra se Bogomir zbudi bolj zgodaj ko drugikat, in se ozrè na Celestino še spijočo. „Res — pravi sam sebi — tega še nisem vidil. Še enkrat moram tjà pogledati. Da, da! res je — bradovičico ima pod brado!“

Bogomir vstane ter se obleče. Vès resnoben in zamišljen je. Pri zajterku sedita skupaj za mizo. Celestina je bila vesela. Bogomir pa vès čmerkast.

„Danes bova kam jezdila“ — reče Celestina.

„Draga moja! mene glava boli“.

„Sirota! pa beriva to novo pesem“.

„Oh, ljuba moja, ti mi preveč na glas govoriš“.

„Jez! — reče Celestina — pisano pogledaje Bogomira pervikrat zapazi nekaj v njegovih očeh, kar se ji je čudno zdelo. Še enkrat ga pogleda. „Da!“ — pravi sama sebi — „res je, da mož moj škilasto gleda“.

Na uni strani pa Bogomir mermra: „Bradovičica je od davi postala bradovica“.

Težko je popisati, kako je žalostila Bogomira ta nesrečna bradovica. Res da se ni mogel zoper nič pritožiti, — ali bradovica na podbradku mu je bila tern v peti. Celestina je bila čedalje lepši. To je vsak vidil. Mož njeni

pa ni vidil zdaj nič družega ko bradovico na podbradku. Bilo je, kakor da bi bila bradovica dan na dan večja prihajala — in v Bogomirovih očeh se je že zdelo, da bo kmali celo lice zasela, in da bode v kratkem njegova lepa Celestina cela postala bradovica. Svojo žalost je tolažil kolikor je mogel, ker je bil rahlega serca; vendar je mislil, da bi ne bilo preveč, ako bi vsak imel svojo posebno stanico.

Čudno je, da je v tem Celestina čedalje bolj vidila, da Bogomir vsaki dan bolj škili.

„Pred ko sva se vzela — je djala Celestina — on gotovo tako ni gledal; to je zlo neprijetno; človeku nekako zoperno. Mislim, da bi mu morala to prijateljsko in rahlo povedati; saj ni nemogoče, da bi se dalo še ozdraviti.“

Ker med zakonskimi, kadar si eno drugemu kakih napak išče, imajo žene vselej povernstvo, je tudi Celestina sklenila, mu v prvi priliki to opomniti.

„Lej, lej Celestina“ — reče Bogomir nekega jutra — „jez ti moram pokazati svojega psička.“

„Ali te luna terka? Saj veš, da ne morem terpeti psov!“

„Uboga stvar!“ — pravi Bogomir in gladi svojega ljubljencea.

„Ali to meni veljá ali njemu?“ — ga vpraša Celestina.

„Ah, koga družega, ko pseta!“

„Ljubi moj! ne bodi hud; al jez sem mislila, da si mene pogledal. Povedati ti moram, da si se nekaj časa celó gerde reči navadel — začel si škiliti.“

„Gospa!“ — zakliče Bogomir neskončno razžaljen, in skoči k ogledalu.

„Nikar se ne jezi, dragi moj; nikoli bi te ne bila opomnila tega, da ne bi bilo vsaki dan gorše. Lahko se tega odvadiš; ni ti treba nič družega, ko na konec nosa deni prilepek (flašterček), pa boš v kratkem spet naravnost gledal.“

„Kaj še! prilepek na nos! Celestina, ti bi bolje storila, ako bi ga djala na bradovico, ki ti sedi na podbradku.“

„Kako to! Moj podbradek!“ — in Celestina se tudi giblje k ogledalu. „Kaj s tem menite, gospod?“

„Nič družega, kakor da imaš gerdo bradovico, ktero bi bolje bilo skriti.“

„Gospod!“

„Gospa!“

„Bradovica na podbradku — oj gerdoba!“

„Škilast pogled — neumnost!“

„Res, kako bi le mogla rada imeti človeka, ki škili.“

„Ali pa jez ženo z bradovico na podbradku!“

Tako si zabavljata več časa. Nazadnje pravi on:

„Draga moja! ker ne vidite ali saj nočete viditi, kar Vam ogledalo kaže, dovolite, da pokličem zdravnika, in če Vam more odpraviti madež na obrazu, tem bolje za Vas.“

„Prav! le pošljite po zdravnika, da Vam pové, ali škilite ali ne; Bogomir! jez Vam ne zamerim, Bog vé, da ne, — al vesela pri Vas tudi ne morem biti.“

Celestina zajóče, mož pa serdit pokrije klobuk, zajezi konja in hiti po zdravnika.

Ta ni bil samo zdravnik, temuč tudi moder mož; — berž ukaže konja nasedljati pa oddirja z Bogomirom. Medpotoma je zmuzal iz Bogomira celo prigodbo, ker človeka strasti prevzetega ni težko pripraviti, da govori.

„Nezvesta žena — pravi Bogomir — ali mi boste verjeli? Nikoli se nista dva tako ljubila kot midva; hotla sva raje smert kakor ločena biti. Zavaljo nje sem se odrekel najimenitnišim ženitvam — le ona je mogla moja biti, če ravno je revna bila — in zdaj mi očituje, da škilim. Sama sebe pa ne vidi, — joj kolikšno bradovico ima na podbradku!“

Zdravnik ni še mogel viditi, ali Bogomir res škili ali ne, ker si je bil klobuk na oči pomaknil. In razun tega je mislil, da je dosti bolje, samo eno bolezen tudi samo enkrat ozdravljati.

„Kar se tiče bradovice — reče zdravnik — je ne bo težko odpraviti.“

„Al, ker žena moja terdovratno terdi, da nima bradovice, ne bo tudi pustila, da se ji odpravi. Saj ni tudi za bradovico že toliko, samo da bi le hotla spoznati, da jo ima. Čudna svojoglavnost ženska!“

„Vi ste to malenkost našli, berž ko ne, ko ste se jeli svoje žene ogibati?“

„Ogibati? Odkar sva poročena, nisva bila na en dan narazen.“

„Oho!“ — si misli zdravnik, ves zamaknjen v to zakonsko pravdo.

Opomnil sem že, da je bil zdravnik moder mož — pa k temu ni treba ravno tolike modrosti, da se spozná, da osebi, ki ste pred nekoliko mesci še hotle ena za drugo umreti, se niste mogle tako silno spreti med sabo zavolj same bradovice ali škilastega pogleda.

V tem prideta do Bogomirovega stanovanja ter stopita v hišo. Celestina ni več jokala; le držala se je, kakor žena, ki je razžaljena, pa nikomur ne toži.

„Celestina! obstoj, da imaš bradovico“ — reče mož — „pa ti bom vse odpustil.“

„Zakaj si tako termast, in ne spoznaš, da škiliš?“

„Dosti, gospa! Zdravnik poglejte le dobro. Ali ni bradovica strašna — jo li morete odpraviti?“

„Ah! — zarenčí Celestina — bolje bo, če pogledate, kako moj mož škili. Njegove oči so bile tako ljubeznjive pred poroko.“

Zdravnik natakne očalnice na oči, ter pogleda najpred njo, potlej njega.

„Gospod!“ — reče zdaj s posebnim glasom — „Vaša gospa ima res na levi strani na podbradku majčkino pičico, ki je dosti manjši ko proseno zerno. In punčica v desnem očesu Vašega moža, gospa! je tudi res, kakor jih ima zmed deset oseb vselej gotovo devet, za pol linjice bliže nosa ko punčica levega očesa. Meni vsaj, ki vaji obedva pervikrat vidim, se tako zdi. Ali jez se temu nikakor ne čudim, da Vi, gospod, bradovičico deržite za tako strašno gerdoba, in vi, gospa, oko svojega moža za tako napačno, ker se vsaki dan vidita!“

Na te besede jima, ko bi trenil, nekaj na misel pride, ravno v tem pa priletí brez sape posel, ter pokliče Bogomira k njegovemu očetu, ki je nenadoma zbolel.

Čez tri mesce se še le verne. Celestinina bradovica je bila čisto zginila, pa tudi ona se prepriča, da je oko njenega moža tako lepo kakor je bilo pred poroko.

Skušnja ju je učila spoznati, da na podbradku hitro rastejo bradovice, in da se oči kmalo navadijo škiliti, če se neprenehoma va-nje gleda, in da zaljubljene lahko stane, se ne bati križev in težav, in tudi smerti ne; al po poroki se marsikaj spremeni. X.

Dopisi.

Iz okolice Šostajnske. (Bilje za živega). Ni vselej precej verjeti, kar se nam pové ali piše. Lahkoverni bi si dokaj bridkih solz in žalosti po prehitrem veselji prihranili, ako bi resnične povedke mirno dočakovali. Očarnovi v šmehelski fari pri Šostajnu, so bili sila žalostni in vsa družina je vroče solze plakala, ko list iz Laškega dobé, da je ljubi Tone na bojišču pri Solferini smert storil. Klaverni starši ne vejo boljšega za Tončka, kakor za njega dušo bilje in sv. maše najeti. Slovesno mu zapojemo in sv. maše se pobožno beró; tudi denarja med uboge razdelé, naj za pokojnega Toneta pri Bogu prosijo. Nekoliko dni preteče — staršem se več solze ne utrinjajo; marveč velika tuga se še v večje veselje premeni, ker Tone zdrav in dobro rejen domú primaha. Še ranjen ni bil. Francozi so ga vjeli in v Marzelj gnali, kjer